

CURIERUL MISIONAR

„CÂT DE FRUMOASE SUNT PICIOARELE

CELOR CE BINEVESTESC CELE BUNE.

CELOR CE BINEVESTESC PACE,

Anul XXII, 1942

No. 1.

O viață sfântă

Noi nu mărturisim pe Dumnezeu numai prin răspândire de literatură, și numai prin predicarea adevărului. Să ne aducem aminte că o viață de adevărat creștin

este argumentul cel mai puternic care poate fi adus în favoarea creștinismului, și că un caracter creștin de mică valoare strică mai mult lumii decât caracterul unui om din lume. Nici toate cărțile scrise, la un loc, nu sunt în stare să țină locul unei vieți sfinte. Oamenii vor crede nu ceea ce predică predicatorul, ci ceea ce trăiește Comunitatea. Prea adesea predica ținută dela amvon este combătută de predica ținută de viața acelor cari pretind a crede adevărul.

Scopul lui Dumnezeu este de a Se proslăvi în poporul Său înaintea lumii. Ei așteaptă ca aceia cari poartă numele lui Hristos să-L reprezinte în gândire, vorbire și faptuire. Gândurile lor trebuie să fie curate iar cuvintele lor să fie nobile și înălțătoare, atrăgând pe cei din jurul lor mai aproape de Mântuitorul. Religia lui Hristos trebuie să fie cuprinsă în tot ceea ce ei fac și zic. Ocupațiile lor de toate zilele trebuie să respire prezența lui Dumnezeu.

Oamenii pot să ducă, sub puterea și sub învățăturile Lui, o viață așa cum a trăit Hristos. În lupta lor cu Satana ei pot avea întreg acel ajutor pe care l-a avut și El. Prin Acela care i-a iubit și S'a dat pe Sine pentru ei, ei pot fi mai mult decât biruitori.

Viața celor cari își zic creș-

teni, dar nu trăiesc ca Hristos, este o batjocură pentru religie. Fiecare persoană al cărei nume este scris în registrul Comunității are obligația de a reprezenta pe Hristos dând pe față acea podoba lăuntrică a unui duh blând și liniștit. Ei trebuie să fie martorii Lui, făcând cunoscut avantajile pe cari le are acela care umblă și lucrează așa cum le-a dat pildă Hristos. Adevărul prezent trebuie să se arate în puterea lui în viața acelor cari îl cred, și trebuie să fie vestit lumii. Credincioșii trebuie să reprezinte în viața lor puterea lui de a sfinți și de a înnobila...

Fraților, vă îndemn, veniți la Hristos și beți; beți din apele mântuirii fără plată. Nu vă sprijiniți pe sentimentele voastre. Să nu credeți că excitarea ar însemna evlavie. Liberați-vă de orice sprijin omenesc și sprijiniți-vă numai pe Hristos. Trebuie să fiți pregătiți din nou, ca să puteți lua asupra voastră lucrarea de mântuire a sufletelor. Cuvintele și purtarea voastră au influență asupra altora și influența aceasta vă va fi pusă în față în Ziua Domnului. Domnul Isus zice: „Jată și-am pus înainte o poartă deschisă pe care nimeni nu o poate închide”. Apoc. 3, 8. Pe ușa aceea vine lumină, și aveți privilegiul, să primiți lumina aceasta dacă voiți. Să ne aruncăm privirea prin poarta aceea și să căutăm să primim tot ceea ce Hristos e gata să dea. — „Mărturie pentru Comunitate”, Vol. II. pp. 28. 128.

CUPRINS:

- O viață sfântă
- Izvoarele servirii
- Originea și istoricul zecimii
- Căminul — un loc sfințit
- Principiile Comunității noastre
- Studiu biblic
- El l-a adus la Isus
- Cincisprezece minute misionare
- Înștiințare
- Religia plăcută lui Dumnezeu
- Mama și copilul
- Aviz important
- Pentru ostașii căzuți

„CURIERUL MISIONAR“

Foaie lunară

a Uniunii Comunităților Evanghelice

A. Z. Ș. din România

Inscrisă sub No. 324/938 Trib. Ilfov

Red. responsabil: V. Florescu

Abonamentul pe un an lei 100

Prețul acestui număr lei 10

Izvoarele servirii

Acum câteva săptămâni am trecut peste un fluviu, cel mai mare fluviu din America de Nord. Pe albia lui largă plutesc multe corăbii; și în repede sa rostogolire către mare, adună apele de pe trei sferturi din teritoriul întreg al țării. Am trecut peste el și am urcat dealul de dincolo de el. Apoi am mers pe lângă mulți afluenți și râulețe și pe lângă râuri mai mari. În cele din urmă am ajuns în munți și acolo râurile au devenit râulețe, iar râulețele au devenit pârâuri și, în cele din urmă, la capătul lor am dat peste un mic izvor.

Pe când stăteam la acest izvor, mă gândeam: „Acest izvor minunat și acele izvoare de pe dealuri și alte sute de asemenea izvoare din acești munți și mii de mii de alte izvoare cari se coboară din locurile muntoase de pretutindeni, sunt acelea cari dau naștere fluviilor. Dacă nu și-ar da fiecare partea sa pârâurilor și acestea râurilor și râurile fluviilor, — dacă ele n'ar face astfel, atunci n'ar exista uriașul fluviu Mississippi rostogolindu-și maiestos puhoiul său de ape către mare. Dacă toate acele mii de izvoare ar seca și niciunul nu și-ar mai da apa sa, atunci fluviile n'ar mai exista, atunci pământul s'ar usca de secetă, comerțul popoarelor ar înceta și oamenii ar muri de foame și de sete.

Acum câțva timp mă aflu în sala de consfătuire a Conferinței Generale și am auzit pe un misionar venit dintr'un colț îndepărtat al pământului, declarând: „Ochii poporului nostru din toată lumea sunt îndreptați spre locul acesta. Aici este inima lucrării, de unde curge fluviul puternic al ultimei solii de evanghelizare către toată lumea”. Lucrul acesta este adevărat. Este un fluviu puternic cu toți ceilalți afluenți, cari duc Evanghelia în toată plinătatea ei în

toată lumea. Dar atunci m'am gândit: „Cine face acest fluviu uriaș? De unde vin bărbații și banii, puterea și credința, educația și consacrarea, ca să aducă lumii această solie a Evangheliei?” Și, ca într'o viziune, am văzut, de parte înapoi, pe dealuri, pe văi și pe șesuri, pe acele mici izvoare de servire, cari sunt familiile noastre, de unde vine contribuția de viață și putere ca să dea naștere râurilor. Dacă n'ar fi aceste familii, atunci n'ar exista nicio Comunitate, nicio Conferință, nicio școală, nicio cassierie, niciun val de credință și de devotament, care să ducă apa vieții lumii însetate.

Acum sunteți puțini aici, puține mame. Nu vă întrebați: „Suntem și noi dintre acei mulți?” Lucrurile mari însă nu sunt făcute din lucruri mari. Planul lui Dumnezeu este de a face lucruri mari din lucruri mici.

În mâna mea am o mică sămânță, svârlită de vânt dintr'un ulm. Un bobuleț mic și oval. Eu nu voiu vedea ieșind din ea vreun arbore mare nici într'o sută de ani, dacă ar rămâne în această stare. Dar dacă pun această sămânță în pământ, atunci aștept; căci în lucrurile lui Dumnezeu noi trebuie să avem îndelungă răbdare. Din ce în ce scoarța pământului începe să se crape și un firicel verde își scoate vârful afară; el este atât de fraged și ar fi strivit dacă ar fi călcat cu piciorul. Lăsați-l să crească și Dumnezeu va face din el, cu timpul, un arbore mare, care va crește tot mai sus peste capetele noastre și va aduce servicii plăcute oamenilor.

Mama lui Isus

Când Domnul Dumnezeu a început lucrarea Sa de mântuire a lumii, n'a făcut o convocare mondială; n'a adunat nici națiunea iudaică și n'a ținut nici măcar un

serviciu divin în templul din Ierusalim. El a venit la o tânără fecioară din munții Galileii și i-a zis prin solul Său: „Plecăciune, ție, căreia ți s'a făcut un mare har; Domnul este cu tine... Și iată că... vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus”, „căci El va izbăvi pe poporul Său de păcatele sale”.

Un mic băiat, o mamă! Ce putea face o mamă? Ea nu era dintre mai marii pământului, dintre cei înțelepți și puternici. Era doar o biată gospodină. Ah, dar ea era mai mult decât atât; era păzitorul unui suflet. Prin credințioșia ei și prin binecuvântarea lui Dumnezeu, acest prunc incredințat purtării sale de grijă a devenit mântuirea neamului omenesc. Aveți și voi, mamelor, aceeași putere?

Eu nu știu ce ați făcut fiecare astăzi. Unele dintre voi au poate serviciul de funcționare sau alte servicii. Dar cele mai multe dintre voi și-au avut câmpul lor de activitate în casele lor, — de curățat camerele, de șters praful, de aranjat paturile, de îmbrăcat copiii, de gătit, de ascultat la plângerile și necazurile copiilor, etc. etc. N'a fost aceasta o zi importantă?

Ce-ați fi gândit voi, dacă astăzi ați fi avut de primit o vizită, poate a Președintelui de Conferință? Să presupunem că el ar fi venit la voi și v'ar fi zis: „Soră X, noi ne-am adresat d-tale ca să fii secretară de educație a Conferinței noastre”. Să presupunem că Președintele Conferinței Generale ar veni la d-ta și ți-ar zice: „Soră Y, noi te-am ales ca să conduci lucrarea noastră de binefacere din toată lumea”. Ce ai zice atunci? N'ai crede oare că ești foarte onorată? Nu ți-ai zice oare în gând: „Bine, eu trebuie să fiu vrednică a face ceva, dacă bărbații cu răspundere ai lucrării noastre m'au ales pentru un post atât de important”? Dar eu știu că d-ta ești modestă și cu puțină prețuire de sine și vei gândi și vei zice: „O, nu, d-voastră ați făcut o greșală; eu nu sunt destoinică să fac o lucrare așa de mare”. Aceas-

ta este foarte bine; știu că așa ai zice. Dar cu toate acestea, în mintea d-tale s'ar trezi ideea că poate nu ești tocmai atât de neînsemnată și nedestoinică, după cum ți-ai închipuit. Inima d-tale s'ar înălța, chiar dacă spiritul nu e așa. Atunci ai avea o nouă apreciere despre d-ta însăși.

Bine, dar iată că Domnul mării vine la fiecare dintre voi care sunteți mame, și vă zice: „Plecăciune, ție, căreia ți s'a făcut un mare har; Domnul este cu tine. . . Și iată. . . vei naște un fiu, căruia îi vei pune numele Isus”, „căci El va izbăvi pe poporul Său de păcatele sale”.

Ce i-ați răspunde? Va zice oare fiecare dintre voi: „O, Doamne, îmi place să însoțesc pe Maria din Nazaret, dar nu cred că voi găsi timp”? Sau veți zice poate: „Doamne, îmi place să merg uneori la adunarea mamelor, când au un program de conversație, sau vreun predicator vestit. Dar nu cere dela mine să studiez toate acestea singură. Eu nu pot face aceasta?” Sau veți zice: „Doamne, eu voi trimite pe copilul meu la școala Comunității, dacă vom avea bani pentru a plăti taxele școlare, și uneori îl voi convinge să stea cu mine în Comunitate și să asculte cuvântul lui Dumnezeu. Și nădăjduesc, Doamne, că toate vor ieși bine. Și cred că îmi vei încredința această misiune”. În felul acesta veți răspunde Domnului?

Mama lui Iuda Iscarioteanul

Știți că în Galilea și Iudea mai erau și alte mame, afară de Maria și Elisabeta, acum nouăsprezece veacuri. Una din ele era mama lui Iuda Iscarioteanul. V'ați gândit vreodată cam ce fel erau părinții lui Iuda? N'avem niciun raport despre ei și după istorie nu putem vorbi nimic despre ei, dar putem ceti caracterele lor în fiul lor; căci un copil este o epistolă vie către lume. „Ceea ce sunt părinții, aceea, într'o formă mai mare, vor fi copiii. Starea fizică a părinților, dispozițiile și gusturile lor min-

tale și morale, sunt reproduse în copiii lor într'o măsură mai mare sau mai mică”. — Divina Vindecare”, p. 270.

Pot exista și astăzi Iuda Iscarioti, chiar printre noi? Cărei neglijențe din partea părinților lui Iuda se datorește căderea talentului lor fiu? Ce defecte au neglijat ei să le observe și să caute a le corija în acela care era pe deplin destoinic a fi conducătorul acelei cete glorioase, în loc să fie trădătorul Domnului său? Tatăl și mama lui îl iubeau; de aceasta puteți fi sigure. Ei erau mândri de băiatul lor; el era lumina, vioiu, îndrăzneț și capabil. Ei i-au dat o educație, cea mai bună pe atunci. A mers la școala rabinilor și devenise un mare cărturar. În ce privește educația, cultura și cunoștințele lumii, era superior pescarilor, vameșilor și țăranilor din acea grupă a celor doisprezece. Ce-au neglijat părinții lui să facă pentru el?

Noi vedem în Iuda aceste defecte: obiceiul lui de a critica, ambiția lui egoistă, spiritul lui de rivalitate și iubirea de bani. Dar, într'o măsură oarecare, și ceilalți aveau aceste defecte. Printr'o învățătură după alta, nu numai prin cuvinte, ci și prin fapte, Isus i-a convertit pe fiecare dintre ei, afară de Iuda. În Iuda era o mare furtunoasă de patimi care nu putea fi liniștită prin untelemnul păcii. În el se afla o rădăcină adâncă de răutate care se împotriva puterii călăuzitoare a iubirii. Și ceea ce era copilul, aceasta fusese părinții.

Puteți fi sigure că mama lui Iuda n'a avut spiritul mamei lui Isus, nici al mamei lui Ioan Botezătorul. Pe aceasta n'o puteți auzi rostind în credință despre ceea ce era cu neputință: „Iată, roaba Domnului; facă-mi-se după cuvintele tale!” Nu vă puteți imagina în ea acea umilință a celei mai în vârstă în fața celei mai tinere, ca să strige: „Cum mi-a fost dat mie să vină la mine maica Domnului meu?” Nu vă puteți închipui că ea s'ar fi retras pentru cinci luni

ca să cerceteze și să mediteze cu privire la educația copilului pe care avea să-l nască. Ea l-a lăsat în voia firii, a suportat poverile obișnuite ale mamelor fiilor oamenilor, dar n'a avut o idee înaltă despre privilegiul și misiunea ei. A primit să fie mamă dar n'a făcut nicio pregătire pentru aceasta.

Nu trebuie trecută cu vederea aici nici răspunderea tatălui. Deopotrivă cu mama ei sunt amândoi răspunzători în fața lui Dumnezeu pentru educația și destoinicia copiilor lor. Ei trebuie să fie asemenea lui Zaharia, tatăl lui Ioan Botezătorul; ei trebuie să urmeze exemplul lui Iosif, tatăl îngrijitor al lui Isus. Să privească la datoria lor. Dar acum eu vorbesc către mame. În mod inevitabil mamele au o mai mare răspundere în ce privește prima educație a copilului lor, pentru că mama este mai mult timp împreună cu el, și de ea depinde copilul mai mult. Răspunderea dominantă o are însă tatăl, când copilul devine adolescent, deși aceasta e prea puțin înțeleasă; dar când copilul este încă mic, mama are răspunderea de căpetenie. O, ce privilegiu are ea!

„Este un Dumnezeu sus, și lumina și gloria dela tronul Său vine asupra mamei credincioase ce se străduiește a-și îndruma copiii să se împotrivescă influenței răului. Nicio altă lucrare nu i se poate asemui în importanță. Ea nu are de pictat pe pânză o figură frumoasă, ca pictorul, nici ca sculptorul, s'o taie în marmură. Ea nu are, ca scriitorul, de intrupat un cuget nobil în cuvinte puternice, și nici ca muzicantul, să exprime un sentiment frumos prin melodie. Ceea ce are ea este ca, prin ajutorul lui Dumnezeu, să desvolte într'un suflet omenesc asemănarea dumnezeirii”. — „Divina Vindecare”, p. 274.

„Învăță pe copil calea pe care trebuie s'o urmeze, și când va îmbătrâni nu se va abate dela ea”. Prov. 22, 6. Noi nu mai putem deveni arhitecții caracterului nostru după ce l-am format. Nu putem

aștepta să vedem ce va veni, și apoi să începem pregătirea noastră pentru educația lui. Acum este nevoie ca copiii să studieze și să se roage, și să depună cele mai mari eforturi spre a deveni ei înșiși ceea ce doresc să devină copilul lor; să ajungă să cunoască firea și înclinările copilului lor și cu înțelepciune și iubire să învețe cum să conducă pe acest copil la adevăr.

Studiul personal și o aplicație hotărâtă

Dar, iubite mame, aceasta nu e o dorință deșartă; nu, și nicio rugăciune nu este zadarnică. Voi nu puteți ține pas cu curentul cel repede al vieții copiilor voștri, încredințând destinele lor chiar în mâinile bisericii noastre în afară de școala de familie, școala de Sabat, școala Comunității și Cercul Tinerimii. Aceasta cere un studiu personal, o aplicație hotărâtă a spiritului și a inimii voastre până la cea mai înaltă știință a vieții. Dacă ați fi un artist, ați putea să pictați un peisaj fără a studia această artă? Dacă ați fi un sculptor, ați putea face o operă ca a lui Fidias, fără a studia măsura și forma? Dacă ați fi un scriitor, ați putea avea succes fără a cunoaște această artă? Ah, dar nu aceste arte delicate ale oamenilor constituie lucrarea la care trebuie să vă mărginiți pentru a câștiga succes și renume; ci opera voastră este de a desvolta, cu ajutorul lui Dumnezeu, un suflet omenesc după chipul dumnezeesc. Dar cum să îndepliniți această operă, dacă nu veți studia mai întâiu calea către acest ideal?

Lucrarea lui Dumnezeu pe pământ este mare. Eu am urmărit dezvoltarea ei în câmpurile misiunare din apropiere și în țările depărtate, și rapoartele despre întâmplările, episoadele, mișcările și statisticele ei. Am socotit numărul zilnic și anual al celor cari măresc rândurile noastre. Am admirat și m'am rugat pentru sufletele nobile cari rămân la posturile lor

și își întind frontul în câmpurile necucerite încă de servirea creștină. Mulțumesc lui Dumnezeu pentru îngerul care s'a coborât din cer, care are mare putere să lumineze tot pământul cu strălucirea sa și care nu va înceta până ce „tot pământul va fi plin de mărirea Domnului, după cum apele acoperă fundul mărilor”.

Dar în sufletul meu știam astăzi că Dumnezeu Se coboară la cei umiliți cu inima, cari iubesc Cuvântul Său și le dă un dar și o misiune din care se desvoldă, în credincioșie, lucrarea măreață și puternică de astăzi. El a dăruit un copil unei mame sau unui tată, prin care, printr'o bună educație pe care ei trebuie să i-o dea și prin spiritul lui Dumnezeu care va plana asupra lui, poporul trebuie să fie izbăvit de păcatele lui. Eu știu că tăria și puterea Comunității lui Dumnezeu nu se află „în primul rând în Conferința Generală” și nici în colegiile noastre, nici în sanatoriile noastre și nici în Casele de Editură sau în sălile de lectură; ci în micile căminuri în cari sunt formate sufletele plastice ale copiilor după chipul lui Hristos. Oricât de mari ar fi instituțiile acestei biserici, oricât de binecuvântate ar fi serviciile lucrătorilor noștri, oricât de necesară ar fi menținerea posturilor și a activității lor, totuși izvoarele de servire cari formează marile fluvii ale lucrării lui Dumnezeu pe pământ, se află în căminurile popoului nostru — în familia d-tale, în familia mea și în zeci de mii de familii creștine din toată lumea. Voi, mame, nu veți primi laudele mulțimii pentru serviciul vostru. Numele vostru nu este pus în vreo ramă de aur sau în vreo carte renumită. El nu e vestit în fața lumii ca și când ați fi botezat mii de suflete și ați fi convertit zeci de mii, dar dacă voi, mame, veți da greș în creșterea copiilor voștri, atunci lumina vieții va înceta nu numai pentru voi și pentru copiii voștri, ci și pentru mulțimile nenumărate. Dacă veți avea însă succes în misiunea voastră de mame, așa după cum

Dumnezeu dorește ca să aveți, atunci eternitatea va fi destul de lungă ca să întrețină bucuria și mărirea care va curge din tovărășia voastră cu a Mariei, mama lui Isus, Domnul nostru.

Să ne rugăm deci împreună cu Psalmistul: „Să se arate servilor Tăi lucrarea Ta, și slava Ta fiilor lor! Fie peste noi bunăvoința Domnului, Dumnezeului nostru! Intărește lucrarea mâinilor noastre!” Ps. 90, 16. 17.

A. W. Spalding

(Urmare dela pag. 8).

sunt multe locașuri”. Și, în ultimele pagini scrise de mâna tremurândă a văzătorului de pe Patmos, se dă o descriere uimitor de frumoasă a aceluși cămin așa cum l-a văzut el. Noi putem să ne bucurăm de pe acum în propriile noastre căminuri de unele comori foarte prețioase din acel locaș veșnic. Nu putem avea străzi sau locuințe de aur, dar ne putem bucura de aurul caracterelor mlădioase, iar nu sdrobite de supărările obișnuite. Nu putem avea coruri de îngeri cari să facă să ne tresalte inima, dar mama poate să cânte la pianul cel vechiu melodiile cunoscute, și toți ceilalți să ia parte la cântări. Nu putem vedea mielul și lupul stând laolaltă în pace la umbră, dar putem să vedem pe Grivei și pe Pufi mâncând prietenește din aceeași farfurie. Mai mult decât atât, putem să vedem spiritul pașnic al unui cămin fericit și sfințit, domolind inimile aspre și îndulcind simțimintele amare.

Când ne rugăm „Vină Impărăția Ta, facă-se voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”, să privim răspunsul în fețele luminoase din jurul mesei noastre sau în tablourile pictate de flacărele jucăușe ale focului propriilor noastre inimi.

Edgar Brooks

Originea și istoricul zecimii

de A. W. Anderson

Sfintele Scripturi nu menționează deloc originea plătirii zecimii, și printre toate documentele istorice din antichitate cunoscute până acum, nu este niciunul care să ne dea dovezi sigure în ce privește începutul acestui obicei, care constă în a pune deoparte a zecea parte din produsele pământului sau din veniturile comerciale sau de altfel. Din depărtări cari ajung la începutul istoriei popoarelor, zecimea este o regulă bine stabilită, chiar de strămoșii noștri cei mai vechi.

Prima mențiune pe care ne-o face Biblia despre zecime, se găsește în capitolul al patrusprezecilea din Geneza unde se spune că Abraam plăti lui Melchisedec zecime din prada sa de războiu. Totuși ținerea acestui principiu este dintr'o vreme mult mai depărtată. Plătirea zecimii de către Abraam lui Melchisedec, nu constituia ceva nou. Patriarhul nu voise prin aceasta decât să se conformeze unei reguli recunoscută aproape de toți în timpul său.

De unde ne vine deci acest obicei? Cine este autorul acestui principiu? Și cum se face că în practică toate popoarele antichității erau de acord asupra acestui punct? Pentru ce a zecea, mai bine decât a douăzecea, a cincizecea, sau a suta parte trebuia să fie restituită? Acestea sunt chestiuni interesante, vrednice a face obiectul cercetărilor noastre și al studiului nostru.

Zecimea la Egipteni

Să începem cercetările noastre asupra acestui obiect studiind documentele din antichitate, acelea cari ne vorbesc mai întâiu de Egipt. Aceste documente ne învăță că Egiptenii venerau pe zeii lor, îngrijindu-se cu dărnicie de nevoile celor cari dețineau funcțiuni sacre și aduceau zeităților lor primele roade din secerișul

lor. Citatele ce urmează ne lămuresc deplin acest lucru.

O inscripție în legătură cu un suveran sacrificator din a treisprezecea dinastie, numit Anubis, ne desvăluie următoarele: „Vechii locuitori ai țării străbătută de Nil, bogăți sau săraci, aveau obiceiul de a consacra zeităților lor primele fructe din recolta lor”. — Dr. Henri Brugsch, — „Istoria Egiptului”, Vol. II, p. 225.

Credincioșia egiptenilor idolatri față de zeitățile lor ar trebui să rușineze națiunile noastre civilizate, căci, după cele ce ne spune Adolf Erman: „Adoratorii acestor divinități le-au fost totdeauna credincioși... fiecare aducea slujitorilor dumnezeului său primele roade din seceriș... consacra etajul de sus din locuința sa pentru a servi ca loc de cult și de adorație... Lângă hambarul său sau foarte aproape de teascul său, el ridica un mic sanctuar lui Renenutet, zeita secerișului, și aranja acolo în onoarea ei, o masă încărcată de diferite daruri, de vin și de flori”. — „Viața în vechiul Egipt”, p. 272.

Același autor ne descrie mai departe cum la aceste daruri individuale se adăugau din partea Statului enorme cantități de grâu, de animale, de metale prețioase, etc., pentru templele zeilor. Mari întinderi de teritorii erau de asemenea consacrate seminarilor de preoți, templelor, și tuturor cari îndeplineau vreo funcțiune sfântă. Partea a treia din țară în întregime era proprietatea zeilor, și când nouile teritorii erau cucerite, era obiceiul de a se impune învinșilor taxe hotărâte să susțină servirea zeilor. A zecea parte din toată prada de războiu era dedicată pentru îmbogățirea sanctualelor Egiptului.

Maspero ne spune că: „Dumnezeii taberei victorioase participau la biruință și primeau pentru

prețul ajutorului lor a zecea parte din toată prada”. — „Decăderea civilizației”, p. 302.

Mulți istorici de valoare sunt de părere că Egiptenii consacrau zeilor lor mai mult decât a zecea parte din venitul lor. Profesorul Mahaffy scrie: „Se lua un impozit asupra tuturor proprietăților funciare, asupra grădinilor cu pomi roditori și asupra podgoriilor din tot Egiptul (numai cu foarte puține excepții). Acest impozit era consacrat zeităților din templul cel mai apropiat și ajungea până la o șesime din recolta anuală”. — Istoria Egiptului sub dinastia lui Ptolomeu, p. 81.

La Asirieni și Babilonieni

Să trecem acum în Asiria și Babilonia și să examinăm documentele din antichitate înregistrate la acest punct. La Muzeul Britanic se găsesc numeroase plăci cuneiforme pe cari sunt înscrise exemple de plata zecimii la Babilonieni. Prin ele învățăm că Nabonid și fiul său Belșațar se conformau acestei reguli. Totalul sumelor care îl vărsa ca zecime se găsește gravat acolo și poate fi cetit până în zilele noastre. Alte documente cu privire la observarea acestui principiu la Asirieni și arătate din sec. 22 în. Hristos au fost de asemenea găsite. În Caldeea de altădată regii aveau obiceiul de a recompensa zeii lor pentru asistarea la războiu (vărsând) a zecea parte din pradă în comorile lor.

O parte din teritoriile cucerite deveneau posesiunea zeilor și un anumit număr din prizonierii de războiu erau ținuți să cultive proprietatea zeilor sau pentru lucrările sfinte. Profesorul Saice, eminent asiriolog vorbea de această practică a asirienilor și babilonienilor, exprimându-se astfel:

„Nevoile templului și ale preoților erau împlinite prin contribu-

țiunile poporului. Aceste contribuții erau unele benevole, altele obligatorii. Cea mai importantă dintre toate era aceea a „zecimii” percepută asupra tuturor veniturilor. Toate clasele societății — dela rege la țăran — aveau obligația a plăti zecime; și s’au regăsit documente în cari sunt înregistrate sumele strict datorate de proprietarii moșiilor. Cea mai mare parte din aceste zecimi erau plătite în grâu. Astfel, găsim exemplul unui babilonian care trebuia să plătească unsprezece banițe de grâu la templul zeului soarelui (lui Sippara) ca zecime din venitul său de pe un an.

Zecimile vărsate aceluiași templu de Nabonid imediat după urcarea sa pe tron se ridicau la șase „manehs” de aur adică 840 Lire Sterline, ceea ce în banii noștri s’ar ridica la suma de 588.000 Lei”. — „Vieța socială la Asirieni și Babilonieni”, p. 121.

Un fapt din cele mai interesante este menționat de profesorul Saicé în ceea ce privește atitudinea lui Cyrus și Cambise relativ la zeițările aparținând regatelor suse. Acești cuceritori persi, ne spune el, „nu socoteau că originea lor străină i-ar scuti să plătească zecime zeilor regatelor cucerite”. — Raportat de Dr. Lansdell, în „Zecimea Sfântă”, Vol. I, p. 15.

La Fenicienii și la Arabi

Zecimea era un obicei general, nu ca la Egipțeni, Asirieni și Babilonieni; o vom găsi la toate națiunile orientale.

Dr. Lansdell ne descrie cum Fenicienii, „principali negustori și fabricanți ai antichității... au fondat orașul Cartagina și, introducând din Tir principiul zecimii, luară dela început obiceiul de a trimete în Tir (pentru zeul Hercule) zecimea din toate veniturile lor... Bogățiile lor sporind considerabil în timpurile ce urmară, dovediră o slăbire în împlinirea datorțiilor lor religioase, ne mai trimetând decât rar zecimile lor la Tir, dovedindu-și prin aceasta nepăsarea și disprețul față de di-

vinitățile lor...

„Diodore din Sicilia ne spune cum, mai târziu, Cartaginezii ajunseră într’o stare extremă, sub Agatocle Sicilianul, și presupunând că toate dezastrele și năpăsteli erau opera zeilor mâniați, s’au datat la tot felul de practici religioase și devoțiuni. Presupunând în afară de aceasta că Hercule din Tir mai ales, era mâniat contra lor, ei trimeseră la templul său numeroase și bogate daruri și se deciseră a plăti zecimea ca mai înainte”. — Ibidem, pp. 15. 16.

Plata zecimii era observată atât de strict printre popoarele Arabiei, încât o lege regula vânzarea tămăiei care nu putea să aibă loc decât dacă zecimea din valoarea scotită era mai dinainte plătită zeului Sabis. Dr. Robertson Smith, profesor de limba arabă la Universitatea din Cambridge, ne spune că „pământurile pe cari cădea ploaie trebuiau să plătească o dublă zecime”, în timp ce toți agricultorii erau ținuți de a plăti „tribut din primele roade și zecimi” în favoarea zeităților.

În India, în timpurile vechi, Sikșii plăteau „a zecea parte din veniturile lor pentru scopuri religioase”.

După serioase și minuțioase cercetări asupra subiectului zecimii printre popoarele orientale din antichitate, Dr. Henry Lansdell, rezumă ca urmare evidența acestui obicei pe care ni-l dă istoria:

„Deci dacă rezumăm dovezile găsite până acum cu privire la plata zecimii în Egipt și în Asia Occidentală, din Antichitate, ne întrebăm care era sentimentul acestor popoare în ce privește acest obicei, găsim că din timpurile cele mai vechi ei socoteau pe zei ca sfinți și a se atinge de zecime era pentru ei un păcat. Noi găsim că Faraon și funcționarii săi, întocmai ca și cei mai mulți din popor, dacă nu tot poporul în întregime, ofereau anual primele daruri din recolta lor pentru templele lor. Acestea erau înzestrate de ei în mod permanent cu

pământuri, corăbii, animale, soldați, ofițeri destinați a asigura paza, cu educația și sprijinirea preoților, reparând și măbind templele, întreținând mobilierul lor și uneltele de cult. Ei de asemenea luau, în același scop, o parte din prada lor de războiu și, la epoca sărbătorilor, ca și în numeroase alte ocazii, ei aduceau darurile cele mai variate, cum ar fi: metale prețioase, pietre scumpe și jucării; grâu, fructe, legume și flori; vânat, păsări, pești, combustibil, sare, pâine, prăjituri, tămăie, miere, ceară, ulei, bere și vin. Și dacă, urmăm mai departe cercetările noastre, ne întrebăm în ce proporție aceste daruri erau făcute, găsim că ea nu reprezenta mai puțin decât a zecea parte din veniturile respective și în unele cazuri aceste venituri se urcau la a șasea parte”.

Dacă punem aceeași întrebare cu privire la Babilonieni și la popoarele mai sus arătate, găsim că Tiglat Falasar, Nebucadnețar, Nabonid, Belșatar, Cyrus și alți suverani, cum și toate clasele națiunii din valea Eufratului și Fenicienii stabiliți la Cartagina, sacrificau cu toții anual a zecea parte din produsele recoltelor și din veniturile lor comerciale. Ei dădeau de asemenea zecime din prada de războiu, din taxele de tranzit (vamă) și din toate veniturile lor pe cari le aveau. Aceste daruri erau destinate să onoreze pe zeii lor, îngrijind, întreținând, și infrumusețând templele și susținând pe preoți.

Ele erau în parte obligatorii și în parte benevole; de felul acesta erau darurile de vindecare după o boală sau daruri privind succesul unei lucrări sau izbânda unei bătălii”. — Henry Lansdell, „Zecimea Sfântă”, Vol. I. pp. 19. 20.

Caut un practicant la cismărie și o fată pentru ajutor în casă la menaj, cu bune recomandări din partea bisericii. Răspuns în scris.

Adresa: C. Mărculescu, București IV, Str. Crișan No. 9.

Căminul — Un loc sfințit

Procedeele dela început

„Apoi Domnul Dumnezeu a sădit o grădină în Eden, spre răsărit, și a pus acolo pe omul pe care-l întocmise. Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ tot felul de pomi, plăcuți la vedere și buni la mâncare, și pomul vieții în mijlocul grădinii, și pomul cunoștinței binelui și răului. Un râu ieșea din Eden și uda grădina. . . . Domnul Dumnezeu a luat pe om și l-a așezat în grădina Edenului, ca s'o lucreze și s'o păzească”. Gen. 2, 8—15.

Înțelepciunea divină, vrând să înconjoare omenirea încă dela începuturile ei cu acele influențe cari sunt cele mai prielnice pentru siguranța și dezvoltarea ei, cree familia și îi dădu o locuință — un cămin care era o grădină. Încă de pe atunci, prin toate schimbările triste prin cari a trecut omenirea din pricina intrării păcatului, Dumnezeu a întărit neîntrerupt căminul ca o bază socială a tuturor planurilor Sale binefăcătoare pentru salvarea omului și fericirea sa eternă.

Căminul acela era sfințit, deoarece Creatorul Insuși îl făcuse și îl vizita. Prezența Sa sfințește locul. Dacă noi cercetăm, așa dar, ceea ce a contribuit la făurirea acelui cămin, vom descoperi cu siguranță cum poate ajunge căminul un loc sfințit.

El trebuie să fie sădit de Dumnezeu

Căminul sfințit trebuie să fie sădit de Dumnezeu. Bărbatul și femeia cari trebuie să fie principalii tovarăși în conducerea acelui cămin, trebuie să fi urmat în acțiunea lor de a întemeia un cămin, planurile Arhitectului divin, principiile pe cari El le-a cuprins în acel prim cămin.

El trebuie să fie ca o grădină

El trebuie să aibă în el caracterul unei grădini. La început o grădină

pare un loc pustiu. Semințele și bulbii sunt îngropați în pământ și nu se văd, și plantele cari se văd sunt mici și plâpânde. Dar grădinarul plantează având în vedere grădina când va ajunge mare. El nu pune acolo semințe și butași așa la întâmplare, călăuzit numai de capriciu sau de felul cum îi dictează împrejurarea. El plantează semințele în locul și la timpul pe care planul său pentru grădină, când aceasta va fi ajuns la maturitate, îl arată. Cât de multe căminuri se sfârșimă din pricină că la făurirea lor nu s'a urmat decât impulsul orb!

Mai mult încă, orice ramură a acelui cămin trebuie să crească așa cum cresc plantele și copacii — încet, liniștit și în chip natural. El trebuie să simtă nu numai razele dătătoare de viață ale soarelui dela amiază, ci și roua răcoritoare a serii și întunecul odihnitor al nopții. El trebuie să aibă la timp potrivit orele de activitate plină de viață și orele lui de odihnă și înviore.

Să fie sădit la răsărit

Dumnezeu a sădit grădina aceea spre răsărit, spre răsăritul soarelui. Cât de necesar este ca căminul să fie sădit în așa fel încât chiar în dimineața existenței sale să poată primi razele Soarelui Neprihănit. Cu alte cuvinte, cât de necesar este ca chiar dela începutul lui să fie un cămin creștin, scaldat în lumina prezenței lui Hristos, în timp ce colorile plăcute ale zorilor vieții se întind pe cerul lui și mai este încă loc ca frumosul entuziasm al tinereții să lase urme asupra căminului și făuritorilor lui.

Este un fapt demn de luat în seamă că într'o privință oarecare căminul edenic a urmat același plan în dispoziția sa ca și tabernacolul și templul ales al lui Dumnezeu ca locuință a Sa în mijlocul poporului Său. Ușa sau intrarea era spre răsărit. Tot așa și

căminul creștin: trebuie să fie făcut ca un sanctuar în care să locuiască Dumnezeu — un mic cer pe pământ. „Faceți din cămin un Betel (o casă a lui Dumnezeu), un loc sfânt și consacrat”. — „Sfaturi către Profesori”, p. 114.

Din grădină

„Domnul Dumnezeu a făcut să răsară din pământ”. Ni se spune că grădinile noastre de astăzi sunt de domeniu internațional. Florile, fructele, plantele și vegetalele noastre au fost culese din grădinile Chinei, de pe povârnișurile Japoniei și Indiei, de pe înaltele podișuri ale Perului și Africei, sau de prin văile umbrite ale Alpilor Elveției, sau de prin munții Spaniei. Acel prim cămin își trăgea hrana din propriul lui pământ. Și un cămin fericit trebuie să aștepte totdeauna roadele din aprecierea și cultivarea propriilor sale resurse. Trebuie să recunoaștem numai deocamdată gingașele manifestări de îndemănare științifică la micul Viorel, sau înclinația înăscută la drăgălașa Margareta, sau dragostea de a face ceva folositor la sârguincioasa Ionica. Fiecăruia trebuie să i se lase o ocazie egală de creștere și dezvoltare potrivit cu înclinația naturală a lui sau a ei. Astfel „fiii noștri sunt ca niște odrasle, cari cresc în tinerețea lor”, și „fetele noastre ca niște stâlpi săpați frumos, cari fac po-doaba caselor împărătești”.

Orice pom plăcut la vedere

Ah, acei pomi plăcuți la vedere din viața de cămin, cum să-i facem noi să crească în pământul căminului nostru? Ei sunt de mai multe varietăți: sunt dintre aceia cari aparțin familiei Bunelor Maniere, și o varietate foarte înrudită cu acele cari aparțin familiei gingașei Curtenii. Cum vom ajunge noi ca acești pomi delicați de dorit, cu înfățișarea și mirosul lor plăcut, să crească aci? Semințele acestor copaci cad din

plantele cari se numesc părinți. Dacă tatăl și mama sunt curtenitori unul față de altul și față de copiii lor, precum și față de străinul care se află înlăuntrul porților lor, semințele unei curtenii asemănătoare și unor bune maniere vor răsări în pământul cel rodnic al inimilor copiilor.

Bun la mâncare

Cu mult mai de valoare decât „pomii plăcuți la vedere” din grădina căminului sunt aceia buni la mâncare. Chiar dacă nu sunt chiar așa de arătoși ca podoabă ca acei dinainte, totuși sunt cu mult mai valoroși pentru viața căminului. Puternicul pom al muncii este cel mai rodnic dintre toți. Fructele lui sunt foarte modeste ca înfățișare, dar sunt foarte plăcute la gust. Imediat după această bogată varietate urmează varietățile: Onestitatea, Sinceritatea, Rânduiala, Curățenia, Ascultarea, Credințioșia și Punctualitatea. Fără fructele aduse de acești pomi puternici, viața în grădina căminului ar fi foarte grea, dacă nu chiar imposibilă.

Și pomul vieții

Mai important pentru viața căminului decât toți ceilalți este pomul vieții, elementul adevăratei religii în cămin. Acesta este mijlocul prin care însăși viața lui Dumnezeu este împărtășită familiei. El aduce putere de sus care dă direcție, scop și energie plină de viață oricărei activități a căminului. Aceasta înseamnă nu numai rugăciunile regulate din familie, dimineața și seara, ci și legătura vitală a fiecărui membru al familiei în parte cu Dumnezeu. Într-o zi, scriitorul acestor rânduri a fost invitat la o doamnă, de către soțul acesteia. Căminul da dovadă de gust și finețe, precum și de o perfectă ordine și curățenie. Soția și mama era o femeie cu trăsături nobile, avea ochi pătrunzători și mișcări rezezi, care vorbeau despre o deosebită inteligență și o mare energie. Ea părea că aparține unei biserici evanghelice, și în timpul conver-

sației vorbea cu o duioasă apreciere, despre serviciile religioase de Duminecă ținute în sala Misiunii, unde tatăl ei era un membru cu influență și activ. „Amintirea acelor zile de copilărie petrecute în acea capelă umilă”, zicea ea, „mi-a fost de ajutor în toată mulțimea anilor când n'am avut privilegiul să iau parte la adunările din biserica mea”.

Ea îmi făcuse mărturisirea că nici copiii ei nu merg la vreo adunare de cult, și atunci am întrebat-o: „Doamnă X, ce faceți dvs pentru ca și copiii dvs să aibă un tezaur de amintiri religioase, cari au fost de un așa mare ajutor pentru dvs?”

Ea m'a privit încremenită, rămânând un moment fără cuvânt; fața ei s'a făcut foarte palidă. Nu mi-a spus atunci, dar mi-a comunicat mai târziu că soțul ei, în desgustul său față de amăgirea învederată și de superstiția credinței mamei sale, a interzis soției sale de a învăța pe copii chiar și rugăciunea Tatăl Nostru. El era un om cum se cade, un soț și un tată devotat, dar cu toate că nu impunea ideile sale familiei, el oprea să se dea vreun fel de instrucțiune religioasă copiilor săi, așteptând până ce ei vor putea să judece destul de matur pentru ca să poată alege între adevăr și răfacire, înainte ca pretențiile contradictorii ale religiei să fie supuse alegerii lor.

Căminul acela, după cât cunosc, era un cămin fericit, dar îi lipsea „pomul vieții” în „mijlocul grădinii”.

Acel prim cămin nu era numai o grădină care dădea celor dinlăuntrul ei toate cele absolut necesare pentru viață; el le dădea și plăceri și bucurii îmbelșugate. Un cămin trebuie să facă aceasta. El trebuie să îplinească nevoile principale ale copiilor în ce privește hrana, îmbrăcămintea, adăpostul, educația, religia; dar el mai trebuie să mai pună la dispoziție și plăcerile și bucuriile sănătoase, cari sunt o parte ce li se cuvine din moștenirea lor. Cămi-

mul trebuie să fie tot așa de fericit și plăcut ca și o grădină.

Dar el nu trebuie să fie plăcut numai pentru sine. Din el trebuie să izvorască un curent de influență dătătoare de viață, care face ca orice loc pe unde curge liniștit să fie verde, plin de viață și fericit.

Despărțirea de acel cămin edenic

Istoria despărțirii de acel cămin fericit este de un folos așa de mare, că și raportul găsirii lui. Dezastrul veni când Eva luă o hotărâre fatală singură. Legătura căsătoriei aduce privilegii minunate, dar fiecare are datoriile sale corespunzătoare. Cea care ocupă locul cel dintâi din acestea este credințioșia, conlucrarea. Nici soțul și nici soția nu trebuie să acționeze ca un dictator, luând hotărâri importante fără să consulte pe celălalt. Mai presus de orice, ei trebuie să fie atenți spre a conlucra pentru copiii lor. Se poate întâmpla ca aceștia, pe de o parte, să sufere pe nedrept dacă li se dau ordine contrare, respectiv de tatăl și de mama. Pe de altă parte ei pot ajunge curând la descoperirea că este ușor să învrăjbească pe tatăl împotriva mamei, o descoperire care va face din cămin orice altceva, numai un loc sfântit nu. Este mai bine să avem un plan mai încetinit, cu conlucrare, decât un plan grăbit, cu ceartă.

Apoi mai vedem că unul din primele rezultate ale păcatului a fost cărtirea. Adam învinuia pe Eva că l-a ispitit. Aceasta n'a ajutat cu nimic la îndreptarea situației. Oricâtă vinovăție ar fi aruncat el asupra Evei, aceasta nu l-ar fi putut scăpa de partea lui de vină. Cuvinte de iubire și încredere, cuvinte de fapte de credințioșie și credință, acestea îndeamnă la cele mai bune eforturi și cele mai nobile sacrificii.

Cartea cea Bună spune că stăpânirea pierdută trebuie să fie restabilă. Paradisul pierdut trebuie să fie recâștigat. Isus vorbea din toată inima despre acel cămin când zicea: „In casa Tatălui Meu

(Urmare la pag. 4).

Principiile Comunității noastre

Să le părăsim sau să le menținem?

Acum câteva săptămâni, dintr-o inimă turburată și împovărată, v'am vorbit dela acest amvon despre subiectul principiilor și am ridicat chestiunea dacă ar fi sosit vremea ca această denotațiune să-și schimbe temelia și să-și părăsească principiile. Atunci mi-am luat timp să arăt că curentul mereu crescând al celor lumești ce se observă printre noi, chiamă pe conducătorii Comunității să ia o hotărîre serioasă fie de a menține și a impune principiile de credință vechi și întemeiate, fie să le dăm la o parte.

Prin publicarea predicii ținută aci, în coloanele mult răspânditei reviste a Comunității noastre, am primit un răspuns ce m'a uimit și aproape m'a copleșit. Mi-au venit scrisori cari arată o foarte întinsă și neașteptată de mine, dar foarte precisă și pronunțată convingere din partea scriitorilor, că a sosit pe deplin timpul pentru o nouă reconfirmare și un nou vot al sincerității față de vechile idealuri, principii și învățături ale acestei ultime solii a Evangheliei. Lucrul acesta de asemenea este mișcător. Mulți dintre acești corespondenți arată că deși ei deplâng aceste tendințe către obiceiurile lumești ce le-au văzut venind între noi, totuși ei simt că sunt slabi și timizi spre a li se opune, temându-se ca nu cumva să fie socotiți ca „demodați” și că vor ajunge să fie dați afară, iar protestele lor neluate în seamă.

Multe suflete devotate par a fi stăpânite de impresia că tendința aceasta spre cele lumești a mers prea departe pentru a mai putea să fie împiedecată, că zăgazarile s'au rupt și că ar fi zadarnică orice împotrivire. Aceasta este în deosebi latura chestiunii despre

care mă voi ocupa astăzi. Eu nu cred că această poziție ar fi îndreptățită. Eu nu sunt pesimist în ce privește această solie și lucrare pe care ne-a dat-o Dumnezeu. Principiile cele vechi nu sunt pierdute. Biserica lui Hristos nu este apostată. Intreita solie nu este Babilon. Lumea nu este în Comunitate într-o așa măsură încât viitorul să fie fără nădejde. Un triumf glorios stă chiar înaintea noastră. Nu este timp de desnădejde. Aceasta este mai curând un timp când poporul sincer și credincios, care recunoaște și primește învățăturile și principiile esențiale și de bază ale acestei solii, ar trebui să-și exprime cu tărie convingerile și să sprijine efortul care se face în orice direcție. Nu este niciun popor care să se supună conducerii drepte și spirituale, cum și gata de a urma principiile drepte, ca acest popor. Ei merg către Impărăție.

O învățătură din trecut

Meditând asupra întregii situații, am simțit o dorință de a o analiza și înțelege și mai clar. Astfel m'am îndreptat către Cuvântul lui Dumnezeu și m'am străduit ca lumina experiențelor din trecut să o aduc asupra stării de azi. Și din acest studiu vă aduc textul din această dimineață: Ezechiel 9, 3—6: „Slava Dumnezeului lui Izraël s'a ridicat de pe heruvimul pe care era și s'a îndreptat spre pragul casei: și el a chemat pe omul acela care era îmbrăcat cu haina de în și care avea călimara la brâu. Domnul i-a zis: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea oamenilor cari suspină și gem din pricina tuturor uriciunilor cari se săvârșesc acolo”. Iar celorlalți le-a zis, în azul meu: „Treceți după el în cetate și loviți: ochiul vostru să

fie fără milă și să nu vă îndurați! Ucideți și nimiciți pe bătrâni, pe tineri, pe fecioare, pe copii și pe femei: dar să nu vă atingeți de niciunul din cei ce au semnul pe frunte! Incepeți însă cu Locașul Meu cel sfânt!” Ei au început cu bătrânii cari erau înaintea Templului”.

Imprejurările cari alcătuiesc cele prezentate în aceste rânduri sunt următoarele: Ezechiel era printre captivii luați în Babilon. Pe când ședea în casa sa cu bătrânii lui Iuda în jurul său, mâna Domnului căzu asupra sa. Dintr'un chip de foc s'a întins o mână. El prinse pe profet de un smoc de păr din cap și Spiritul îl ridică între pământ și cer și îl duse în viziunile lui Dumnezeu la Ierusalim, la poarta cea dinlăuntru a templului. Acolo Dumnezeu îi desvălui rând pe rând păcatele poporului Său, depărtarea lor dela obiceiurile drepte și sfinte și depărtarea lor de Dumnezeu. Ezechiel a fost dus prin diferite părți ale templului și ale cetății, spre a fi martor la nelegiurile crescânde săvârșite de diferite clase de locuitori ai Ierusalimului. Intreaga cetate era plină de nelegiuire. Dar ea nu se oprise numai în cetate. Ea cuprinsese până și sanctuarul lui Dumnezeu. Acest loc sfânt era pângărit prin obiceiurile murdare ale oamenilor săi. Șaptezeci dintre bătrânii casei lui Izraël, fiecare clătînând câte o cădelniță, aduceau un nor gros de tămâie fiecărei vietăți tărătoare, fiare spurcate și idoli, cari erau zugrăvite pe pereți, în timp ce ei ziceau: „Domnul nu vede: și Domnul a uitat pământul”. Femeile se dedaseră la tot felul de superstiții ale falsei lor închinări. Chiar între tinda și altarul templului, oamenii stăteau cu spatele la templu și se închinau soarelui spre răsărit.

*) Predică ținută la capela din Battle Creek la 31 Martie, 1941.

Părerăa lui Dumnezeu asupra păcatului

Privind asupra acestor diferite feluri de vinovăție, Ezechiel auzi glasul Domnului zicând: „Vezi, fiul omului? Este prea puțin oare pentru casa lui Iuda că săvârșesc ei urăciunile pe cari le săvârșesc aici? Trebuie să mai umple și țara cu silnicie și să nu înceteze să Mă mânie? Iată că ei își apropie ramura de nas! De aceea și Eu voi lucra cu urgie; ochiul Meu va fi fără milă și nu mă voi îndura; chiar dacă vor striga în gura mare la urechile Mele, tot nu-i voi asculta”. Ezech. 8, 17. 18.

Imediat a fost arătată profetului împlinirea acestei solemne rostiri. Ființele cerești cari aveau în sarcină cetatea, intrară având fiecare în mână sa unealta de nimicire. Alți șase veniră de pe drumul porții de sus, dinspre miazănoapte, și aceștia, de asemenea, fiecare dintre ei avea o unealtă de ucidere în mână sa. Un om din mijlocul lor era îmbrăcat într-o haină de în, având la brâu o călimară. Aceștia au venit și au stat lângă altarul de aramă.

Slava lui Dumnezeu fugise dela herúvim la pragul casei. Domnul părăsise sanctuarul care fusese atât de mult pângărit de nelegiuirea omului și stătu la ușa templului pentru a conduce lucrarea de separare și pedepsire în mijlocul poporului, lucrare ce acum era hotărât a o săvârși. Mânia Sa avea să fie revărsată asupra lor. El era gata să se răzbune de nelegiurile oamenilor, să lucreze cu ei în furia Sa, din pricina tuturor grozăviilor pe cari le săvârșise și din pricina învârtosării și nepocăinței inimii lor.

Totuși, în mijlocul poporului lui Dumnezeu rămăsese unii cari nu-L uitase și nu-L provocase. Ca și în timpul lui Ilie, era o rămășiță care nu fusese influențată de apostazia față de Dumnezeu. Ei își menținuse sinceritatea față de El. Ei nu luase parte la aceste grozăvii. Aceștia trebuia să fie ocrotiți de nimicirea ce avea să vină: ei nu aveau să cadă în nimicirea

generală. Ei dăduse dovadă de zel față de numele lui Dumnezeu și acum El avea să-Și arate puterea în vederea ocrotirii lor.

Semnul credincioșiei

Și astfel, celui îmbrăcat în haină de în și cu călimara la brâu, Domnul îi spune: „Treci prin mijlocul cetății, prin mijlocul Ierusalimului și fă un semn pe fruntea oamenilor cari suspină și gem din pricina tuturor urăciunilor cari se săvârșesc acolo”.

În felul acesta erau deosebiți servii lui Dumnezeu. Ei făcuse tot ce putuse pentru a menține autoritatea lui Dumnezeu, spre a învăța calea lui Dumnezeu, spre a ține sus principiile lui Dumnezeu; și când tot ce au putut face a fost neîndestulător pentru a opri curentele apostaziei, totuși ei suspinară și strigară față de nelegiuirile pe cari nu le puteau împiedeca. Ei nu merseră cu mulțimea. Ei nu făcură niciun compromis. Ochii lor erau plini de lacrimi din pricină că oamenii nu păzeau legea divină. Sufletele lor plângeau în locuri tainice, atunci când oamenii nu voiau să asculte. Și Dumnezeu a auzit și a luat seama. Mărturia lor nu a fost în zadar. O carte de amintire a fost ținută pentru acei cari s’au temut de Domnul, pentru acei cari au cugetat la numele Lui. Acum, când se hotărîse imediata nimicire a apostatilor necredincioși, acești servi credincioși ai lui Dumnezeu aveau să fie ocrotiți. După cum în Egipt Izraeliții erau deosebiți prin sângele de pe ușori, și astfel au scăpat de ingerul pierzător, tot astfel acum ei erau deosebiți printr’un semn divin, pentru ca să poată scăpa de răul ce avea să vină.

Nimicirea începu atunci dela sanctuarul lui Dumnezeu, cu bătrânii cari luase parte la aceste nelegiuiri. Ingerii pierzători merseră prin cetate, căutând pe toți aceia cari fusese convinși că „Domnul nu vede; și Domnul a uitat pământul”, și decăzură în obiceiuri destrăbălate. Niciunul nu a fost cruțat. Nu s’a arătat ni-

cio milă. Tânăr și bătrân, servi și copii mici, precum și femei, au fost loviți. Niciun loc, nicio împrejurare, nu putea să ocrotească pe vinovatul nepocăit. Numai a-acei asupra cărora era semnul lui Dumnezeu erau salvați.

Această mișcare a lui Dumnezeu

Aceste lucruri „scrise mai dinainte”, au fost scrise pentru muștrarea noastră. Ele au învățături de călăuzire, de îmbărbătare și de mângâiere pentru noi. Fie ca Domnul, Spiritul, să ne facă înțelepți în ce privește prețuirea lor și credincioși în ce privește folosirea lor pentru noi înșine. Dumnezeu a dat poporului acestuia învățăturile lor. El le-a dat principiile lor. El le-a pus în față țintele lor. El le-a hotărât lucrarea. El le-a dat Spiritul Său pentru îndeplinirea sarcinii lor. Și El i-a înzestrat cu felurimea Spiritului Său în vederea înaintării soliei Sale.

Această mișcare este mișcarea lui Dumnezeu. Această organizație denominațională aparține Lui. El a adus-o la ființă; El a poruncit-o. Ea are o chemare divină. Ea face o lucrare divină. Ea nu a apostaziat. Ea merge mai departe spre Împărăție. Oamenii cari o conduc poate să facă greșeli. Dar Dumnezeu este adevăratul ei conducător. Capul acestei mișcări este însuși Dumnezeu. După ani de serviciu în această lucrare, atât în țară cât și în câmpurile misionare, cum și în diferite ramuri, în care timp am văzut cum slăbiciunea și păcatele oamenilor au atins lucrarea lui Dumnezeu și am văzut pe acești oameni, fie îndreptându-se sau fiind dați la o parte, în sufletul meu s’a format o convingere profundă, că Dumnezeuul cerului, Creatorul universului, Susținătorul tuturor lucrurilor, Se îngrijește de această solie și o duce spre o biruință sigură. Stați alături de adevăr, iubiți prieteni. Un triumf minunat stă chiar în fața noastră.

Totuși, această convingere nu-mi ascunde dinaintea ochilor faptul atât de învederat că obiceiurile

cari mai înainte erau oprite, acum au început să se ivească prin Comunitățile noastre. Influențe cari corup și distrug, încep să se simtă printre noi. Tendințe cari sunt cu totul lumești, devin prea pronunțate. Principiile sunt scăzute. Atitudinile și relațiile sunt schimbate. Unii dintre credincioșii noștri sunt înclinați să privească la lucruri cu alți ochi decât acum douăzeci și cinci de ani. Un spirit lumeșc amenință Comunitatea. Unii se tem că acest spirit li va copleși, că el a ajuns chiar așa de departe încât e în zadar a i se mai opune împotrivire. Ei sunt greșiți. Noi recunoaștem răul, deplângem rezultatul, recunoaștem primejdia, oftăm și strigăm față de nelegiuiri. Dar vă asigur că ele nu vor nimici această mișcare. Ei nu o vor abate. Dumnezeu încă Se îngrijește de chestiunile ei. El nu s'a dat la o parte, nici nu a renunțat de a o mai conduce. El și adevărul Său totuși vor învinge.

Totuși a venit timpul când fiecare credincios devotat și consacrat urmaș al lui Dumnezeu, și mai ales pentru aceia cari recunosc și prețuesc cum se cuvine primejdiile ceasului de față și relele aduse de principiile scăzute, spre a lua o poziție hotărîită contra oricărei continuări de scoborire a principiilor noastre și o hotărîire pozitivă de a le ridica iarăși acolo unde ar trebui să fie, acolo unde Dumnezeu vrea să le aibă.

O înțelegere deplină a acestui val lumesc, cu care trebuie să dăm piept, nu este cu puțință în limitele acestei predici. Totuși este cu puțință a preciza anumite tendințe și influențe și să îndreptăm atenția la principiile pe cari ele le subminează.

Despărțirea de lume

Această solie a adevărului dela Dumnezeu este trimisă în lume pentru că ea conține și are de făcut o proclamație a apropierei venirii Domnului și să pregătească un popor care să-L întâmpine în pace și siguranță. A face aceasta înseamnă a face o despărțire între acest popor și lume. Această

solie învață simplitate, modestie, blândete, modestie în viață, în caracter, în purtare, în obiceiuri, în îmbrăcăminte, în mâncare, în băutură, în recreere, și orice aparține vieții și evlaviei. Poporul care duce lumii această solie este un popor sincer și simplu, în legătură cu solia pe care o vestește. Toate faptele și toate acțiunile lor, fără îndoială, trebuie să fie simple și sincere. Oricine merge după lume, oricine urmează modele lumii, în distracții, în cele religioase, în muzică, în educație, în practica medicală, în lectură și în orice altă direcție, aduce un foc străin lui Dumnezeu. Dumnezeu își are metodele Sale în ce privește înaintarea lucrării Sale. Noi nu avem nevoie să adoptăm metodele lumești. El are principiile Sale proprii pentru poporul Său. A adopta principiile lumești înseamnă a-I întoarce spatele.

Vor fi inevitabile luptele între metodele divine și cele omenești, între principiile lumești și cele divine, în ce privește înaintarea lucrării. Totdeauna a fost așa. Diavolul nu este mort. El este mai activ acum decât oricând. El nu se gândește să lase ca lucrarea lui Dumnezeu să triumfeze, fără ca să-și fi depus toate ostenețile de a împiedeca acest lucru. Dar ea va triumfa cu siguranță. Nicio dată să nu vă pierdeți încrederea în această victorie.

Impulsul către cele lumești e aproape neobservat în timpul progresului. Dar comparând efectele sale în decursul unei perioade de ani, vom observa o diferență. Astfel, dacă comparăm principiile Comunității de acum cu cele ale unei generații din trecut, putem observa cât de departe am fost împinși. Liniile de hotar între noi și lume pare a fi dispărut foarte repede. Ele vor dispărea cu totul dacă noi nu le însemnăm din nou.

Unii dintre credincioșii noștri au devenit nepăsători în ce privește păzirea Sabatului. Poate că unii nu au cunoștințele necesare. Nu pot trece fără să amintesc că în unele case se aude radio în timpul orelor de Sabat, se citesc

ziare lumești, dacă nu se încheie afaceri, cel puțin se vorbește de ele, se fac multe lucruri gospodărești cari nu ar fi atât de necesare și în toate acestea este o tristă îndepărtare de credincioșia, consacrarea și sinceritatea dela început față de porunca cea sfântă a lui Dumnezeu. Aceste lucruri trebuie schimbate. Sabatul este ziua lui Dumnezeu. Toate orele aparțin Lui. El a prescris cum trebuie folosite. În folosirea lor în felul hotărîit de El constă o minunată reinnoire a puterii și o clădire a experienței spirituale.

În căminurile noastre, mintea noastră este hotărîită că ziua aceasta este a lui Dumnezeu. Noi nu vom ceti ziare lumești, oricât de importante ar fi veștile pe cari le-ar aduce. Radio de asemenea să fie închis în tot timpul orelor sacre. În felul acesta nu se dă lui Satana niciun loc prin care ar putea pătrunde spre a abate mințile noastre dela Dumnezeu și dela lucrurile spirituale. Aceasta este ziua lui Dumnezeu și El o va avea. Niciun anunț, nicio solie, nicio comunicare, nicio veste pe care ar avea lumea să o dea nu este atât de importantă încât să fie îngăduită a turbura, a dăuna, sau a face să dispară ziua din săptămână pe care Dumnezeul cerului o are cu poporul Său de pe pământ ce așteaptă și se luptă.

În ziua cea sfântă a lui Dumnezeu, iubiți prieteni, închideți radio. Țineți-l închis în tot timpul orelor sacre. Dați la o parte ziarele. Lăsați ca această zi să fie cu totul a lui Dumnezeu. Pregătiți-vă pentru Sabat din ajun. Păziți-vă buzele a nu rosti cuvintele voastre proprii. Păziți-vă mintea ca să nu caute plăcerile sale proprii. Păziți-vă inima ca să nu se depărteze de Dumnezeu. Să faci din ziua Lui „desfătarea ta, și ziua Domnului sfântă și cinstită pentru tine” și atunci vei constata că ea este un minunat aducător de putere, un readucător de viață spirituală, un reinnoitor al vigoarei și credinței. Ea era destinată a face

(Urmare la pag. 15).

Programul pe luna Ianuarie 1942

Notă către conducători: — In anul 1942 vom continua ca și până acum cu planul nostru misionar în Comunitate, având ca motto: Fiecare membru să mai aducă încă un suflet la Isus.

Iubite frate, in calitate de conducător al Comunității sunteți dator să conduceți ora misionară și cu această ocazie să încredințați fiecărui ins, tânăr ori bătrân, ca să-și aibă ca țintă misionară a mai aduce încă un suflet la Isus.

Program:

1. Cântare de deschidere
2. Text: Isaia 52, 1—10.
3. Rugăciune
4. Raportul misionar
5. Cântare de cor sau instrumentală
6. Studiu biblic: Trei ilustrații
- Lectură:
7. El l-a adus la Isus
8. Apelul conducătorului
9. Rugăciune de consacrare
10. Cântare de închidere
11. Rugăciune

El l-a adus la Isus

„El, cel dintâi, a găsit pe fratele său, Simon, și i-a zis: „Noi am găsit pe Mesia” (care tâlmăcit însemnează Hristos) și l-a adus la Isus”. Ioan 1, 41. 42.

Andrei a căutat să dea și altora din bucuria inimii lui. A căutat pe fratele său Simon și i-a strigat: „Noi am găsit pe Isus”. Simon n'a așteptat să i se mai spună odată. Auzise și el predica lui Ioan Botezătorul și s'a grăbit să meargă la Isus. „A doua zi Isus a vrut să se ducă în Galilea și a întâlnit pe Filip și i-a zis: „Vino după Mine”. Filip a ascultat porunca și îndată s'a făcut lucrător pentru Hristos.

STUDIUL BIBLIC

I. O turmă de oi cari trebuie îngrijite.

1. Matei 9, 36. Isaia 53, 6. Eze. 34, 5.
2. Cari trebuie căutate. Luca 15, 4.
3. Cari trebuie conduse cu grijă. Luca 15, 5. Isa. 40, 11. Ioan 10, 4.
4. Ele trebuie păscute. Ioan 21, 16. 1 Petru 5, 2.
5. Ele trebuie sprijinite și apărate. Ioan 10, 11. Fapte 20, 28. Ps. 23.

II. O vie:

1. Pe care a sădit-o El. Isa. 5, 1. 2.
2. El a udat-o. Isa. 27, 2. 3.
3. El a curățit-o. Ioan 15, 2.
4. La care El caută roade. Ioan 15, 4. Mat. 21, 33. 34.

III. Calul Său de slavă în luptă. Zaharia 10, 3.

Prima biserică este comparată cu un cal alb și Cel de pe cal a ieșit să biruiască. Apoc. 6, 2.

Filip a chemat pe Natanael. Acesta din urmă se aflase și el în mulțime, când Ioan Botezătorul a descoperit mulțimii pe Isus ca Miel al lui Dumnezeu. Când Natanael a privit pe Isus, a fost desamăgit. Se poate ca omul acesta care se vede că se luptă cu sărăcia să fie Mesia? Cu toate acestea Natanael nu se hotărî să lepede pe Isus, deoarece cuvintele lui Ioan îi pătrunsese inima. Filip n'a început lupta cu el. El i-a zis: „Vino și vezi”. Isus a văzut pe Natanael venind și a zis despre el: „Iată cu adevărat un izrailit în care nu este vicleșug”. Prin chemarea lui Ioan, a lui Andrei și a lui Simon, a lui Filip și a lui Na-

tanael, a început întemeierea bisericii creștine. Ioan a îndrumat la Isus pe doi din ucenicii săi, apoi unul din aceștia, Andrei, a găsit pe fratele lui Simon și l-a chemat la Isus. După aceea a fost chemat Filip, și acesta s'a dus să caute pe Natanael. Pildele acestea trebuie să ne arate ce importanță au eforturile personale de a face un apel direct rudeniilor noastre, prietenilor noștri, vecinilor noștri. Sunt oameni cari toată viața, zic ei, au cunoscut pe Hristos, și cu toate acestea n'au făcut niciodată vreun efort personal de a aduce măcar un singur suflet la Isus. Ei lasă toată lucrarea pe seama slujitorilor Evangheliei. Se poate ca aceștia să fie bine înzestrați, dar ei nu pot face lucrul pe care Dumnezeu l-a dat în seama membrilor Comunității.

Filip a spus lui Natanael: „Vino și vezi”. El nu i-a cerut ca să primească mărturia altuia, ci să caute personal să vadă pe Hristos. Acum când Isus S'a înălțat la cer, credincioșii sunt reprezentanții lui Isus în lume. „Așa să lumineze faptele voastre înaintea oamenilor”. Oamenii pot să combată și să desconsidere cuvintele noastre, dar o viață plină de iubire desinteresată este un argument căruia nu i se poate împotrivi. Omul care caută să lumineze pe altul trebuie să fie el însuși luminat. „Cel ce adapă pe altul va fi el însuși adăpat”. Prov. 11, 25.

Planul este ca fiecare să caute să aducă la Hristos pe cei mai aproape de el. „Unii caută ocaziile la capătul pământului, dar ocazia trebuie căutată lângă el, în casa sa chiar”. Prov. 17, 24. Satana ne face a crede că e mai ușor a lucra în China sau în Africa decât în casa noastră. Să căutăm suflete de adus la Isus în lăuntru propriilor noastre uși. „Mergi la ai tăi acasă”, a spus Isus. Luca 8, 39.

Ioan Reit

Cincisprezece minute misionare

Sâmbătă 3 Ianuarie, 1942

Temă: Ocazii minunate de a face lucrare misionară.

Text misionar: Matei 2, 11.

În cele mai multe țări creștine e frumosul obicei ca de Sărbători să se facă daruri și cadouri prietenilor și rudelor; aceștia, conduși de faptul că Magii dela Răsărit când au venit la Isus I-au adus diferite daruri scumpe. „Ce să dăruim”? Aceasta este întrebarea cu care se frământă multe minți. Dar cel mai frumos și mai folositor cadou pentru orice ocazie este: o Biblie, o carte frumoasă din editura noastră, un abonament la o revistă. Acum cu ocazia Crăciunului și a Anului Nou, cei mai mulți au dat copiilor și celor ce veneau ca să-i felicite și cu colindul, o revistă, o broșură care a făcut multă bucurie copiilor și celor mari cari au cetit ceva frumos de sărbători în familie.

Spuneți experiențe.

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 10 Ianuarie, 1942

Temă: Corespondența misionară.

Text misionar: Psalm. 45, 5.

Cât de minunate sunt birourile oficiilor poștale din toată lumea. Într'un oraș oarecare era un frate care suferea de paralizie și nu putea umbla; doar mâna dreaptă era sănătoasă. În timpul celor 30 de ani el a scris multe scrisori cari ca niște săgeți au ajuns la inimile multora; ele au fost mișcate și conduse la Isus Hristos.

Oare nu ar fi bine ca și noi cu toții să folosim acest mijloc bun și să scriem la cunoscuții și rudeniile noastre scrisori misionare?

Cuvântul lui Dumnezeu este ca o săgeată ascuțită care ajungând la inimile oamenilor le mișcă spre pocăință.

Spuneți experiențe.

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 17 Ianuarie, 1942

Text misionar: Romani 9, 28.

Inchipuiți-vă un tablou al Comuni-

tății noastre, pictat cu măiestrie și expus în sală. Sunt sigur că fiecare membru ar dori să fie prezent în acest tablou. Mulți ar dori să fie chiar în primele rânduri.

Astăzi vrem să privim un tablou care a fost arătat în cer. Un astfel de tablou a fost arătat servei Domnului. Împreună cu acest tablou i s'a arătat și toate ce se petrec azi în lume. Noi cetim: „În viziuni de noapte mi s'a arătat scene despre o mare mișcare reformatoare în poporul lui Dumnezeu. Sute și mii erau văzuți vizitând familii și deschizând înaintea acestora Cuvântul lui Dumnezeu”. — „Mărturii”, Vol. 9, p. 126.

Ce tablou impresionant fu desfășurat înaintea servei Domnului, frate și soră! Erai și tu în acest tablou? Lucrarea noastră ne-a fost arătată. Noi să ne luăm Bibliile în mână și să mergem în familii și să cetim înaintea lor.

Spuneți experiențe.

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 24 Ianuarie, 1942

Text misionar: Daniel 12, 3.

Ioan, Iacob, Petru și alții au vorbit despre coroane cari vor împodobi frunțile celor mântuiți când vor ajunge pe plaiurile cerești. Daniel vorbește însă și mai mult despre aceasta, și anume că dreptii însăși vor lumina ca stelele cerului. Spiritul profeției vorbește însă și de stele și de coroane. Iată ce zice: „Noi intrăm în nor cu toții și urcăm 7 zile spre marea de cristal, unde Domnul Isus aduse coroanele și le puse cu propria Sa mână pe capetele noastre... Unii dintre ei aveau coroane foarte strălucitoare; alții, nu așa de strălucitoare. Toți erau foarte mulțumiți cu coroanele lor”.

Strângeți rapoartele.

Sâmbătă 31 Ianuarie, 1942

Text misionar: Daniel 12, 3.

E. E. Herwertt autorul cântării „Stele în coroana mea” zice că a avut un vis minunat care l-a impresio-

nat foarte mult și l-a inspirat să compună această cântare. „Am visat că ajunsesem în cer, și pe când mă plimbam pe străzile cele de aur, mi se oferă o coroană de aur; o pusei pe cap și continuai plimbarea mea pe străzile minunate de aur. Deodată întâlnesc mulți oameni cari toți aveau coroane de aur ca a mea, totuși unii aveau coroanele lor împodobite cu stele strălucitoare. Ingerul mi-a zis: „Stelele din coroanele acestora sunt dovada sufletelor câștigate pentru Hristos. Tu n'ai adus niciodată un suflet la Hristos, și de aceea tu în veșnicie nu vei purta o stea pe coroana ta”.

E. E. Herwertt zice că apoi s'a deșteptat din somn, dar cu recunoștința marelui valori a câștigării de suflete. De aceea începu imediat să scrie cântarea: „Stele în coroana mea”.

Spuneți experiențe.

Strângeți rapoartele.

INȘTIINȚARE

Având în vedere timpurile grele de azi și mulțimile de săraci ce suferă, ca: familii de refugiați rămași fără cămin și fără adăpost, văduve și copii orfani, familii de mobilizați, mulțime de persoane lipsite de îmbrăcăminte și lemne, pentru a veni în ajutorul lor cât mai grabnic — pe timpul acesta de iarnă, invităm pe toți membrii Comunităților noastre din Uniunea Română să aducă un dar benevol.

Darurile se vor aduce în casele noastre de rugăciune, Sâmbătă 17 Ianuarie 1942, în bani sau în natură.

Sumele realizate se vor trimite Conferinței respective la sfârșitul lunii sub denumirea: „Daruri pentru săraci”.

Încrezători că fiecare din dvs. va simți și va sacrifica bucuros pentru ajutorarea celor săraci, vă mulțumim în numele lor.

Uniunea

Cercul Tabita

Programul Cercului de Binefacere „Tabita” pe luna Ianuarie, 1942

Religia plăcută lui Dumnezeu

Potrivit cu bunele principii ale bisericii creștine, Creștinii Adventiști de Ziua a Șaptea și în anul acesta au organizat lucrarea de binefacere și ajutorare de iarnă pentru săraci. Semnele timpului ne arată lămurit că trăim în timpul sfârșitului și pentru un timp ca acesta Cuvântul lui Dumnezeu, Sfânta Scriptură, face apel către credincioși să ducă o vieață de post și rugăciune. Ioel 2, 1.

„Sunați din trâmbiță în Sion, în gura mare pe muntele Meu cel Sfânt, ca să tremure toți locuitorii țării. Căci vine ziua Domnului, este aproape. Sunați din trâmbiță în Sion! Vestiți un post, chemați o adunare de sărbătoare”. Ioel 2, 1. 15. Prin Profetul Isaia, Dumnezeu zice: „Iată postul plăcut Mie: desleagă lanțurile răutății, desleagă legăturile robiei, dă drumul celor asupriți, și rupe orice fel de jug. Imparte-ți pâinea cu cel flămând”. Isaia 58, 6. 7.

Dacă postim și ne intristăm sufletul o zi, care e folosul? Postul plăcut Domnului este: „Imparte-ți pâinea cu cel flămând”. Bătrâni conducători ai Comunităților au rânduit ca toți credincioșii să țină 7 săptămâni de post și de rugăciune. Postul să fie în legătură cu lucrarea de binefacere, potrivit

cu postul plăcut Domnului.

Deci postul plăcut Domnului este: „Imparte-ți pâinea cu cel flămând”, deci, pâinea și prânzul din zilele de post e partea săracului. Aceasta trebuie adusă ca ajutor pentru cei săraci.

Bătrânii Comunităților au rânduit ca Sâmbăta să aducem fiecare costul pâinii și al prânzului și să-l punem în casa săracilor. Deci dacă 20 sau 30 de mii de membri ai bisericii aduc Sâmbăta fiecare pâinea din ziua de post, fac 20 de mii de pâini, plus prânzul care se cuvine săracului.

Dacă postim numai ca să ne mărim sufletul o zi, și folosul e că tot noi am economisit cheltuiala cu hrana din ziua de post, atunci care e binele, sau binefacerea și ajutorul pentru cel flămând? Domnul zice:

„Imparte-ți pâinea cu cel flămând”. Iată o lucrare de binefacere care nu cere un mare efort, și o poate face și cel mai sărac credincios.

Frații bătrâni dela conducerea Bisericii, după experiențe de ani de activitate în lucrarea de binefacere, au găsit că activitatea noastră în aceste vremuri să fie îndreptată asupra ajutorării.

Mama și copilul

Cel mai sărac între săraci e cel ce vine pe lume în aceste vremuri; el e sărac, gol și flămând. Iar femeile sărace cari devin mame în zilele acestea, au nevoie de ajutor mai mult decât oricând.

Ce putem face pentru mame?

1. Surorile află că cutare sau cutare e pe cale să devină mamă: Să viziteze pe viitoarea mamă, să

Cu câteva săptămâni înainte de naștere să fie dus în casa mamei sărace: un coș, ori un leagăn, împreună cu toate rufele și trusoul necesar pentru noul născut. Mama mai are nevoie și de hrană, în timpul sarcinei și după naștere pentru ca copilul să poată fi hrănit. Apoi ceva mai târziu chiar copilul trebuie îngrijit cu lapte bun și ceva hăinuțe, după nevoie.

Aici Domnul zice. „Am fost gol... flămând, și orice ați făcut unuia din acești mici frați, Mie Mi-ați făcut”. Mat. 25, 40.

Tabita va avea un registru în care vor fi trecute numele tuturor acelor despre cari au aflat că vor deveni mame. Acestea vor fi vizitate acasă și cercetate în ce privește lipsurile și să fie ajutate așa cum e amintit mai sus.

Multe femei sărace sunt cuprinse de groază la gândul că vor deveni mame și nu au nimic din cele necesare pentru nevoile ce se cer în așa împrejurări.

Sfântul Apostol Pavel ne învață cum se face această lucrare de ajutorare. Gal. 6, 10.

Se va raporta trimestrial în raportul Comunității:

Numărul femeilor ajutate.

Numărul copiilor ajutați.

Numărul coșulețelor, leagănelor, copănilor, etc.

Numărul trusoului, bucăților de hăinuțe, scutece, etc. dăruite pentru copilașii născuți.

Aceste rapoarte să fie trimese la Uniune.

Suntem sfătuiți să participăm cu tot ce putem la lucrarea de binefacere: „Ajutorul de iarnă”.

La fiecare Comunitate să fie o magazie unde să se aducă daruri în natură pentru săraci, ca: fasole, cartofi, ulei, făină, lemne, etc.

Comunitățile vor împărți săptămânal din aceste alimente la frații și surorile sărace. Anul acesta în loc să facem cantine cu mâncare gătită, împărțim mai bine alimen-

tele și lemnele ca cei săraci să le ducă acasă și să le gătească. Se va ține un registru cu toate persoanele ajutate: bărbați, femei, copii.

În registru să se treacă și numele persoanelor cari au dăruit pentru săraci și cu ce cantitate de alimente sau cu ce sume au contribuit pentru ajutorul săracilor. În scopul acesta să se țină un registru special în fiecare Comunitate.

Bunul Dumnezeu să ne ajute să nu obosim în facerea de bine.

Ioan Reit

Darurile aduse de Cercul „Mama și copilul” din Com. creștină adventistă din Hamburg, (Germania), pentru noii născuți.

(Urmare dela pag. 11).

pentru noi mult mai mult decât îi îngăduim noi a săvârși. Prin neglijența noastră noi pierdem mult.

Modestia și simplitatea în îmbrăcăminte

Simplitatea și modestia nu sunt atât de vădite astăzi printre noi după cum au fost cu ani mai înainte. Privind asupra celor 1200 de persoane cari sunt astăzi aci, iată, constat că pentru a putea face o deosebire între această adunare și alta, se cere o atență și îndelungată cercetare. Noi am devenit nepăsători cu privire la principiile în ce privește îmbrăcăminte. Impodobirea personală este ceva vădit. Este prea multă găteală. Acestea și încă multe altele coboară principiile. Noi pretindem a fi un popor care urmează îndrumarea Bibliei și care se înfrânează dela purtarea aurului și giuvaericelelor ca podoabă. Eu vă îndemn să luați seama la porunca lui Dumnezeu: „Aruncă-ți acum podoabele de pe tine”. Exodul 33, 5.

Această chestiune a îmbrăcămintii merge însă mult mai departe decât numai îmbrăcăminte. O vădită caracteristică a timpului acestuia este o nemodestă expu-

nera a persoanei, o expunere a formei fizice, o scoatere în evidență a fiecărei părți a corpului, care urmărește a produce — ce să zicem? — admirație? din partea celui ce privește. O, iubiți prieteni, dacă dorința de a produce admirație în această chestiune s'ar mărgini numai la admirație, — și tot ar fi un lucru prea departe dus. Dar este mai mult decât atât. Nu e nevoie să vă spun eu. Carnea voastră este ca și carnea mea. Impulsiunile și dorințele naturale ale firii omului decăzut nu vă sunt necunoscute. Nimeni nu poate să se îmbrace în așa chip încât să atragă atenția și să accentueze cele senzuale, trupești, fizice, și apoi să privească cu oarecare aparentă nevinovăție în ochii mei și să spună că nu știe ce face. El știe ce face; nimeni nu poate tăgădui aceasta. El cultivă, încurajează și slujește firii pă-mânțești, pătimase, senzuale și josnice. Și faptul că pronumele folosit mai sus este masculin, aceasta nu trebuie să vă facă să înțelegeți că eu aș aplica cele spuse numai la un singur sex.

O, popor al bisericii lui Dumnezeu! Să ne reîntoarcem cu faptele la vremea când modestia, curătenia inimii și plăcuta simplitate erau mai mult decât vorbe goale și să săvârșim în viețile noastre

ceea ce principiile Evangheliei, — despărțirea de lume și de căile ei, părăsirea obiceiurilor rele și completa urmare a Domnului în toate chestiunile cari privesc viața, evlavia și umblarea noastră printre oameni ca niște adevărați creștini.

AVIZ IMPORTANT

Aducem la cunoștință, că cu toată scumpetea tipăriturilor, revistele „Curierul Misionar” și „Gazeta Slujbașilor” vor rămânea la același preț, cu condiția ca frații slujbași să se aboneze cu toții la aceste două reviste; de asemenea recomandați și îndemnați pe câți mai mulți dintre membrii comunităților noastre să se aboneze anul acesta la aceste două reviste, cari să nu lipsească din nicio casă a fraților noștri. Prin aceste reviste veți fi mereu în legătură cu sfaturile bătrânilor conducători, unde veți primi mereu îndrumări pentru pregătirea temeinică în vederea venirii Domnului Isus Hristos a doua oară, eveniment care se apropie repede.

Comitetul Uniunii

PENTRU OSTAȘII CAZUȚI

Fratele **Pitrop I. Preda**, soldat în Reg. 5 Grăniceri, a căzut pe câmpul de onoare în luptele din jurul Odesei în ziua de 14 Septembrie 1941. În ziua de 15 Septembrie crt. a încetat din viață.

Membru al Comunității Mircea Vodă, Jud. Brăila, a rămas credincios Domnului până la sfârșit. Nădăduim să-l vedem la învierea dreptilor.

Dumitru Anghel. Iubitul nostru frate evanghelist cu cărți, Dumitru Anghel, a căzut făcându-și datoria de ostaș pe frontul din Ucraina. Era în vârstă de 22 de ani.

Încă dela etatea de 19 ani, în anul 1938 a intrat în lucrarea de răspândire a publicațiilor.

Valoarea cărților și revistelor vândute în cei 2 ani și 5 luni este de lei 325.163.

Pătruns de însemnătatea lucrării, o făcea din convingere că aceasta este calea care va ajuta multor suflete să se întoarcă la Dumnezeu, să se pregătească pentru revenirea Domnului Hristos.

Perseverența sa la lucru era cunoscută și stimula pe colegii lui cu cari lucra împreună.

În foarte multe rânduri era primul pe raportul de cumpărări sau de vânzări.

Creștin convins, credincios, predat lucrării pe care o făcea, era iubit de toți cunoscuții și mult dorit pentru multele experiențe pe cari le putea oricând asculta dela fratele Anghel.

Credem că la revenirea Domnului îl vom vedea bucurându-se împreună cu sufletele câștigate prin cărțile răspândite.

Ilie Burnei. Tânărul nostru frate Evanghelist cu cărți Ilie Burnei, a căzut la datorie pe frontul din fața Odesei în ziua de 25 August 1941 în etate de 29 ani.

La vârsta de 23 ani în Decembrie 1925 se înrolase în oastea Evangheliei cu cărți. A activat în această frumoasă lucrare timp de 6 ani, trei ani fără întrerupere, iar ultimii trei câte 4—6 luni din cauza concentrărilor la cari a luat parte.

Fire veselă și entuziat era mult iubit de toți colegii săi. Barbat credincios și predat lui Dumnezeu a adus solia revenirii Domnului în multe case unde a umplut de speranță inimile multor oameni.

Era așteptat și dorit de toți câți îl cunoșteau din cauza multor experiențe pe cari le făcuse cu Dumnezeu în lucrarea lui zilnică și pe cari le istorisea cu plăcere spre încurajarea altor tineri pe cari ar fi dorit să-i vadă alături de sine în lucrarea cea de primul rang.

În urma lui rămâne o soție credincioasă și o fetiță drăgălașe.

Noi toți cari l-am cunoscut așteptăm să-l întâlnim în ziua revenirii Domnului în mărire.

Fratele **Constantin Petre**, membru al Com. Pârlita, Jud. Teleorman, în vârstă de 29 ani, soldat cont. 1934 din Regimentul de Gardă „Mihai Vi-

teazul", a căzut pe câmpul de onoare la 20 Septembrie, în a zecea luptă contra bolșevismului în Ucraina.

Fratele **Ioan Oprescu** membrul comunității Valea Lungă-Dâmbovița a adormit în Domnul după o mare suferință în ziua de 2 August 1941 în etate de 43 de ani. Fratele Oprescu a fost un vechi luptător pentru cre-

dință. În cei 25 ani de credință, a lucrat în multe locuri aducând multe suflete la Domnul. A murit cu speranța, că va veni ziua când se va vedea cu toți cei pentru care a lucrat și i-a iubit.